
Mitt sykehus

LEGELIVET

MARTE SYVERTSEN

marsyv@vestreviken.no

Marte Syvertsen er lege i spesialisering og forsker ved Nevrologisk avdeling i Vestre Viken, Drammen.

For noen måneder siden hadde jeg et møte i et stilig bygg utenfor Oslo. Der var det rene flater, glassvegger og en flott kantine. Folk spaserte rundt med fine klær og ID-kortet i en svart snor rundt halsen.



Foto: privat

Jeg så dem sitte og diskutere på møterom og ble minnet på min egen utålmodighet når klokka tikker i et møte som aldri slutter, mens henvendelsene fra pasienter med behov for hjelp stadig vokser. Jeg tenkte på den hektiske aktiviteten når ambulansebårene ruller inn i akuttmottaket, på det fulle venterommet, på telefonene og personsøkerne som ringer og piper ustanselig. Helt ærlig, så lurte jeg på: Hva driver de med hele dagen, disse menneskene med stilige klær og snor rundt halsen? Hvorfor er det så mange av dem? Hvor blir det av alle arbeidstimene? Helt ærlig, så lurte jeg også på dette: Hvorfor skal det være så fint og flott akkurat her? Dypest sett kjente jeg på en god, gammeldags, gnagende sjalusi der jeg gikk gjennom glassgater, forbi grønne planter, blankt stål og perfekte linjer.

På sykehuset mitt går jeg fra kontoret og opp til avdelingen. Her er det ikke så perfekt. Jeg går forbi et vindu som har en stor sprekke i glasset. Linoleumen på gulvet er lappet sammen flekkvis, med ulike nyanser av brunt og grått. På en vegg er det skrevet noe med kulepenn på den hvite glassfiberstrien. «Post» står det, over to runde sår etter skruer. Sannsynligvis har det hengt en postkasse der. På møterommet for previsitt har deler av lista over dørkarmen løsnet. Der stikker det ut en ledning og litt gul isolasjon. I hjørnet står en skeiv stålampe som ser ut som den kommer direkte fra et loppemarked.

«Jeg lurar på hvorfor sykepleiere gråter på jobb fordi de føler at de ikke strekker til, mens tre hundre mennesker sitter på konferanse på Gardermoen for å bli inspirert»

I dette huset begynner og slutter liv. I heisen møter jeg en dame som bærer på et bilsete. Helt innerst og nederst i setet sitter et bittelite menneske. Det er kanskje en gutt. Han har øynene lukket, som om han heller vil se innover enn ut i den enorme verden. Jeg smiler forsiktig til damen. Samtidig trilles en bære vekk et annet sted i bygget. På båret ligger konturene av et annet menneske, et menneske som er helt stille. Det er en mann. Historien hans er slutt. Et sted er det noen som gråter. Et annet sted er noen ubeskrivelig lettet, fordi alt gikk så mye bedre enn de fryktet. Det er de store dramaene som utspiller seg her i dette huset.

Derfor lurar jeg av og til på hvorfor ikke vi får glass og lekker kantine, hvorfor linoleumen vår repareres lapp på lapp. Jeg lurar på hvorfor sykepleiere gråter på jobb fordi de føler at de ikke strekker til, mens tre hundre mennesker sitter på konferanse på Gardermoen for å bli inspirert. Hos oss har det vært snakk om nytt sykehus siden før jeg hadde mine første usikre vakter som medisinstudent med lisens. Det er 14 år siden. Kanskje blir det en realitet nå. Gravemaskinene er i gang. Men det blir for dyrt, naturligvis, og derfor må det bli mindre. Jeg vet ikke hvor mange rom vi får, men jeg vet at noen på et tidspunkt regnet ut at vi ikke behøvde like mange poliklinikkrom som vi har nå. Det demrer for meg at dette var basert på en tysk modell. Det jeg imidlertid vet, er at jeg ofte virrer rundt for å finne et sted hvor jeg kan lukke døra bak oss for en fortrolig samtale, og at jeg innimellom har vurdert å ha konsultasjon på konferanserommet. Du kan ikke diagnostisere hjernesvulst på gangen.

«Du kan ikke diagnostisere hjernesvulst på gangen»

Vi blir aldri et foretak med profitt. Vi kommer aldri til å vise til deilige overskudd og galopperende vekst. Er det derfor jeg blir sjalu når jeg er på besøk hos folk som har millionene på sin side? Vi er ikke en bedrift, vi er huset for liv og død.

Jeg lurar på hva som skal skje med sykehuset mitt nå. Hun er som en gammel dame full av rynker. Hver eneste skavank har et spor av drama og hardt arbeid. Det er ikke vakkert her, men bygget bærer på arr etter redningsmenn og -kvinner, samhold, våkenetter, lagarbeid og alarmer. Hver eneste hvitkledde er et tannhjul i et stort maskineri. Vi driver hverandre rundt.

«Vi er ikke en bedrift, vi er huset for liv og død»

I den eldste delen, der hvor nevrologene har kontor, løper en spettete steintrapp mellom etasjene. Trinnene er massive, men innerst ved gelenderet har de fått en slags hengekøyefasong. Her har det løpt mange føtter i mange år. Nå blir det kanskje sånn at vi også får et nytt bygg med glass og stål. Det er fint, men ikke uten et visst vemod. Den arrete damen og alle livene hun har forvaltet sier takk for seg. Rabalderet flytter ut og korridorene blir stille. Vi skal videre – og forhåpentligvis er det plass til oss der.

Publisert: 22. oktober 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0678

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2025 Lastet ned fra tidsskriftet.no 29. desember 2025.